

LBRIS | We know
GABRIEL GABOR BALINT

EVADAT CU TERMEN
Răscumpărarea hackerului

CÎSMIGIU
books

Cuprins

1. Să bată gongul !.....	5
2. Șoapte din umbră.	31
3. Imperiul minciunii.	113
4. Dumnezeu să ne ierte !.....	273

Să bată gongul!

Umbre reci se întind leneș în curtea interioară, anunțând o zi ce părea fără sfârșit. Pereții masivi, martori tăcuți ai atâtor destine frânte, poartă o vopsea veche, desprinsă de vreme și nepăsare. Pe alocuri, acolo unde odinioară rândunicile își făcuseră cuiburi efemere, tencuiala s-a desprins, lăsând la vedere cărămida roșiatică pusă acolo de mâinile bătătorite ale deținuților din vremuri apuse.

Trecerea nemiloasă a timpului a dezgolit nu doar zidurile, ci și esența brutală a existenței acestui loc. Acolo unde tencuiala a căzut, parcă însuși rostul clădirii e expus privirilor, la fel de dur și neschimbat precum cărămizile ce-l susțin. Curtea, pavată cu piatră cubică, tocită de pași nenumărați, emană o atmosferă aspră, aproape palpabilă. Fiecare pas pe aceste pietre vechi trezește ecouri ale trecutului, ca și cum ar păstra în ele amprenta fiecărui destin ce a trecut pe aici.

În centrul acestui labirint de ziduri, se înalță o clădire imensă, o structură impunătoare, ce cuprinde numeroase celule. Fiecare dintre ele e o lume în sine, o capsulă a timpului, ce păstrează povești de viață și frânturi de amintiri din vremuri demult apuse. Unele celule poartă urmele unor încercări disperate de a fi vii,

altele sunt împodobite cu desene crude, mărturii ale viselor și speranțelor frânte a celor închiși între pereții lor reci. Deși totul pare în ordine, o undă subtilă de haos plutește în aer. E greu de definit, poate din privirile deținuților, poate din atmosfera încărcată de tensiune și așteptare... Cine știe?

Forfota din curte crește, marcând sosirea momentului așteptat al amiezii. E mai mult decât ora prânzului; e un ritual zilnic, o pauză în monotonia vieții de închisoare, un moment de curiozitate și interacțiune socială în limitele permise de regulile aspre ale locului. E joi azi, iar Mihai, bucătarul-șef, un bărbat dolofan, cu brațe cât niște butuci și o față roșie de nervi, își strigă ajutoarele cu o voce răgușită de disperare. Statura sa impunătoare contrastează cu agitația sa frenetică, în timp ce gesticulează violent în fața ușilor cantinei:

– Da, fire-ați voi să fiți de puturoși și nesimțiți! Unde mama voastră vă ascundeți, puricilor? Unde???– urlă disperat bucătarul. Pușcăriași nemernici! Hoți de găini! Recidiviști de doi lei! Din cauza voastră, mă bagă toți în aceeași oală cu voi!

De după maldărul imens de saci de cartofi ies două umbre, ținând fiecare, în colțul gurii, câte o țigară aprinsă. Par deranjați de vorbele bătrânului bucătar, dar și obișnuiți cu apelativele ce le auziseră la foc automat ieșind din gura lui.

– Da... nu mai urla, bre, nea Mihai! Ce am făcut așa de rău că am ieșit la o țigare? Așa urla de parcă ia foc cantina, spuse cel mai deșirat.

– Măi, obraznicule! Prost te-o scăpat Dumnezeu pe pământ! – zise bătrânul, repezindu-se la el. De zece ani de când sunt aici, ca tine puturos și ca prietenul tău nu am mai văzut!

Vrând să se justifice și deranjat de vorbele bătrânului, cel mic de statură caută să ia cuvântul, însă, bâlbâit fiind, argumentarea lui lasă de dorit:

– Ddd... aaa, nea Mi... mmi... hai! Ce... cee uuu...rli așa?

– De-ți dau două capace peste cap, să vezi cum îți trece bâlbâiala! Voi nu vedeți că-i doișpe și trebuie mers cu mâncarea pe secții? Voi... voi mă omorâți cu zile, și tot eu să vă scot basma curată în fața comandantului că dormiți după sacii de cartofi? Eu vă omor cu mâna mea!

Nu termină bine bătrânul că, îi expedie o palmă peste ceafa celui mic, ce răsună cu ecou în imensa curte, iar cel lungăreț se trezi lovit în tibie de un șut plasat cu iscusință. În două secunde, cei doi se loveau de marginea ușii cantinei, în încercarea de a scăpa de teroristul bucătar. Râsete înfundate se auzeau de la etajele superioare, iar vorbe de duh la adresa celor doi veneau din toate camerele.

Brusc, se așternu tăcerea. Poarta imensă a curții se deschise cu un sunet metalic greu, și o dubă albă intră în curte. Ca din pământ, gardienii apărură în fața mașinii pentru a o inspecta, iar cățelul unității, plin de curiozitate, începu să miroasă toată mașina. Ofițerul de serviciu, plictisit și fără chef, se apropie de spatele mașinii, bătu cu pumnul de trei ori în ușă și spuse răspicat:

– Deschide!

Ușile din spate ale dubei se deschiseră, lăsând să se vadă interiorul spartan ce semăna mai degrabă cu o celulă de penitenciar decât cu interiorul unei mașini. Doi ofițeri coborâră din mașină, unul dintre ei având în mână un dosar destul de stufos.

– Domnilor! Ce onoare să vă văd! – spuse ofițerul de serviciu. Cu ce ocazie pe la penitenciarul nostru?

– Ghiță, mai termină cu tâmpeniile tale! – îl repezi unul dintre ofițeri. De la școala de ofițeri te știi și tot prost ai rămas! Ai vrut să urci în grad oricum și tot nu ți-a ieșit, că...

– Termină, Vlad! Acuma îți găsești să îți speli rufele murdare cu idiotul ăsta? Nu vezi că imediat se apropie amiaza și trebuie să plecăm și noi acasă? Coboară-l pe deținut și să plecăm!

Ofițerul Vlad urcă nervos înapoi pentru a-l coborî pe noul locatar al penitenciarului. Ghiță, ofițerul de serviciu, siderat de comportamentul și vorbele colegului, primi dosarul noului deținut și începu să-l răsfoiască mai mult pentru a nu da față cu colegul său, care se lupta cu cheile pentru a deschide ușa interioară.

– Lupu Aurelian, 21 de ani, zis și John Gură Mare. ăsta da nume! Acuzat de terorism informatic!? Cum naiba?

– Simplu, Ghiță! Te naști într-o familie de informaticieni, de mic ți se pune în brațe calculatorul și ești învățat să faci toate tâmpeniile lumii. Bineînțeles că nu ai prieteni și ceea ce faci tu nu înțelege nimeni. Ești

genial la tot ceea ce înseamnă informatică, matematică, fizică, inventică și cel mai prost la sport, arte, limbi străine și istorie. Ești dat afară de la ore pentru că comentezi, te bați cu fetele, căci cu băieții nu ai șanse, și ți se scade nota la purtare în fiecare an. Un adevărat coșmar! Terminii cu chin, cu vai liceul și te angajezi ca informatician la un patron ce e mult sub nivelul tău intelectual și pe care îl terorizezi zilnic pe motiv că ți-a promis, la angajare, suc de mere în fiecare zi și el nu ți-a dat. Colac peste pupăză, la primul salariu, afli că ești dat afară și, drept răzbunare, faci un scurt-circuit în tabloul de siguranțe electrice care aprinde afacerea șefului.

– Bine, bine, Iulian! Țsta nu e terorism informatic ci, eventual, distrugerea proprietății private și piromanie!
– spuse Ghiță pe un ton liniștit.

– Stai că nu am terminat! Ești prins la câteva zile și dus la secția de poliție pentru audieri, dar, pe drum, furi un telefon mobil destul de performant din buzunarul procurorului de caz, iar pe timpul nopții ce o petreci în arest, cu ajutorul telefonului mobil, spargi serverele unei agenții de securitate din Germania. Îți dai seama ce față a făcut procurorul când Serviciile i-au spart ușa în zorii zilei, dar și mai mare rușine când s-a aflat cine și, mai ales, unde s-a petrecut toată tărășenia! Era să facă infarct comandantul arestului!

Din duba imensă, se auzi un scârțâit de balamale, iar Vlad trânti pumnul de chei pe podea, ca și cum ar dori să scape pentru totdeauna de o povară. Nervos, îl scoase pe noul deținut, strigând:

– Afară, păduche! Aici să putrezești!

Nu termină bine fraza, că din dubă, pe nepusă masă, căzu pe burtă noul locatar. Niciun vaiet, niciun geamăt..., doar ochii celor trei ofițeri se mișcau parcă din ce în ce mai repede, și toți trei săriră să-l ridice pe omul în zeghe.

– A pățit ceva? E lovit?–se agită Ghiță.

– Nu știi! Nu știi! De ce l-ai împins, Vlad? – întrebă surprins Iulian. De pățește ceva ăsta...

– Pățește o laie... La cât e de tâmpit, nu-i de mirare că a căzut din mașină.

– Da... ce are pe gură? Vlad, ce-ai făcut?– întrebă Ghiță.

– „Vlad, ce ai făcut?” îl luă în batjocură Vlad. Nu vezi? I-am pus un platură pe gură că vorbea prea mult.

– Om fără suflet ce ești! îl repezi Ghiță.

– Aici îți crăp capul, turnătorule! tună Vlad și se repezi cu mâna lui imensă spre gâtul lui Ghiță.

– Da, terminați, tâmpiților! sări între ei Iulian. Moare omul în fața voastră și voi vă păruiți ca proștii, în loc să vedeți de el! Terminați! Nu de asta avem nevoie acum!

Parcă mai liniștiți și totuși tensionați de situație, cei trei ofițeri se aplecară asupra celui căzut în curte. Vlad, cu mâna lui cea mare, îi luă pulsul, Ghiță adună cu mult sânge foile căzute din dosarul stufos, iar Iulian începu să strige la cel de pe caldarâm:

– Lupu! Lupule! Mă, tu auzi? Auzi? Na, Vlade! Că-ți tot trebuie să îți arăți mușchii cu nenorocții ăștia! De pățește ceva, toți o punem!

– Măi... Iuliene, n-am vrut să se întâmple așa ceva! Începu să se smiorcăie Vlad. Oare să îi dau o palmă? Să-i fac masaj cardiac? Poate își revine!

Ca printr-o minune, cel căzut începu să se miște și parcă să îngaime dar, cu leucoplastul pe gură, nimeni nu pricepea nimic.

– Auzi, auzi!! Vrea să spună ceva! spuse bucuros Vlad.

– Dacă ești redus mintal ca tine, veac nu vei înțelege ce vrea să spună un om cu un leucoplast pe gură! – îl apostrofă Ghiță.

Cu un gest rapid, Vlad smulse leucoplastul de pe gura deținutului și se uită atent la el. Lupu deschise ochii și, cu privire galeșă, îi spuse:

– Dacă mă pupi, promit să mănânc tot din farfurie!

O ploaie de pumni și palme se abătu asupra bietului deținut care, cu făptura lui firavă, le încasă liniștit, ca și cum nimic nou nu s-ar fi întâmplat. Ghiță, ca un bun samaritean, îl opri pe masivul Vlad, spunând:

– Nu aici! Aici și pereții au ochi și urechi!

– Scapi acum, păduche! îl amenință pe deținut ofițerul Vlad în drum spre partea din față a mașinii. Da... am eu grijă de tine!

– Sigur! Te rog să nu uiți să-mi trimiți și dulciuri în pachet! îl ironiză Lupu.

– Termină, deținut Lupu! tună ofițerul Ghiță. Aici nu ești la tine acasă, nu faci ce vrei și nu faci pe șeful! Ia-ți sacul cu haine și treci să te înregistrez!

– Da, da! Mai bine du-te! Ne mai vedem noi, ofițer Ghiță! spuse cu dispreț Iulian și scuipă în lateral, ca și cum ar fi vrut să transmită clar părerea lui despre colegul ce-l ducea pe noul deținut în biroul de înregistrări sosiri.

Împins de la spate, Lupu, în timp ce se apropia de biroul de înregistrări, își lăsă privirea să se plimbe pe coridoarele sumbre și să observe fiecare detaliu al penitenciarului. Mirosul pregnant de mucegai, combinat cu mirosul de mâncare ce venea din spatele popotei ofițerilor făcea ca atmosfera aceluia loc să semene mai degrabă cu castelul lui Dracula decât cu un penitenciar al secolului XXI. Chiar dacă avea o făptură firavă și era mic de înălțime, mersul era o combinație de siguranță și nonșalanță, iar privirea lui pătrunzătoare rătăcea în căutarea indiciilor.

Ajuns în biroul de înregistrări, un funcționar somnoros și lipsit de entuziasm îl întâmpină cu un zâmbet artificial. Ofițerul Ghiță, cu multă precizie, aruncă dosarul în fața celui de la înregistrări:

– Bagă-l și pe el în baza de date! zise tăios Ghiță. Să știi, Lupule, mulți au venit aici cu figuri crezând că vor fi șefi și... i-am lăsat să se creadă! Știi ce s-a întâmplat cu ei?

– Chiar nu sunt curios! răspunse în ciudă Lupu. Dar, dacă insistați!

– Aaa...! Te dai și deștept? Adevărații șefi, care fac legea, sunt deja în control!

– Deci nu dumneavoastră reprezentați legea? răspunse ironic Lupu.

Ghiță îi puse mâna în gât și, fără mult efort, îl ridică cu o mână pe perete, lăsând să se vadă în ochii lui mânia.

– Trebuia să-l las pe Vlad să te căsăpească. Nu îți forța norocul, Lupule, că și așa ai început prost. Nu-i mirare că ți se spune Gură Mare! Bagă-l în camera 6! ordonă Ghiță și ieși din mica încăpere .

Ca și cum ar fi fost epuizat de atâta plictiseală, cu mare greu, funcționarul luă în mâna-i bondoacă dosarul lui Lupu și, fără să spună nimic, se uită pierdut pe prima pagină din dosar.

– Numele tău e Lupu Aurelian? întrebă funcționarul, aruncând o privire plictisită asupra documentelor.

– Da, da... mă rog, așa îmi spun cei de la Evidența Populației, răspunse Lupu cu un zâmbet șarmant. Sunt aici pentru o ședere mai lungă sau doar pentru o vizită rapidă?

Funcționarul ridică privirea, privindu-l pe deasupra ochelarilor, și își dădu ochii peste cap.

– Glumești, nu? Bine, hai să vedem... Terorism informatic, spargere de servere, furt de identitate... Vai, cât de interesant! Cred că vei fi vedeta noastră aici pentru... următorul deceniu.

Lupu răspunse cu un râs plin de ironie:

– Măcar să fiu și eu bun la ceva, nu-i așa?

În timp ce procedurile de înregistrare continuau, Lupu observa atent fiecare mișcare a funcționarului,

păstrându-și vigilența. Între timp, cu o privire rătăcită prin birou, rememora fiecare moment al întâlnirii cu cei trei ofițeri și parcă începea să înțeleagă jocul subtil din spatele zâmbetelor false și al vorbelor amenințătoare.

– Și, cu dedicație pentru John Gură Mare, din partea șefului, primești un loc în camera 6! Felicitări!

– Da, ce-i cu camera 6? întrebă curios Lupu.

– Vei fi vedetă pentru că toți de acolo sunt vedete! răspunse funcționarul. Și, ca pentru o vedetă, vei fi însoțit de un coleg la noul tău domiciliu. Succes!

Nu termină bine de zis funcționarul, că și intră un gardian cu uniforma de deținut în mâini – un gri-șters, culoarea speranțelor pierdute și a demnității compromise. Pentru Lupu însă, acest moment avea o ciudățenie familiară, ca și cum ar fi fost scrijelită adânc în ADN-ul său. Deși nu mai executase nicio zi de penitenciar, fiecare gest, de la felul în care își strânse uniforma la piept până la primul pas pe dalele reci, părea învățat cu mult înainte de această clipă. Gândurile lui se învârteau ca frunzele toamnei, amestecând amintiri cu temeri prezente. Știa că aici, între acești pereți cenușii, fiecare gest are consecințe, fiecare privire poate însemna alianță sau dușmănie, fiecare vorbă poate fi legământ sau damnare. Nu pentru că așa era sistemul, ci pentru că asta făcea închisoarea din oameni, îi reducea la esența lor primară, la nevoia fundamentală de a supraviețui cu demnitatea intactă.

Pașii lui Lupu răsunau pe holul lung, spre celula 6, trezind ecouri din copilăria lui zbuciumată. Cu fiecare

pas, prezentul și trecutul se împleteau într-un dans straniu al memoriei. Zgomotul ușilor metalice ce se închideau în urmă părea să-i pecetluiască destinul, reverberațiile lor purtând greutatea anilor ce-l aduseseră aici.

Deși păstra o aparență calmă intrând în celulă, simțurile îi erau ascuțite ca ale unui animal hăituit, datorită instinctului dezvoltat în anii grei ai străzii. Era genul de vigilență ce devine a doua natură când fiecare zi e o luptă, când trebuie să citești intențiile oamenilor înainte ca ei să și le rostească. Privirea lui, aparent goală, înregistra fiecare detaliu: balamalele uzate ale ușii ce-i puteau semnala gardienii, unghiul mort al camerei de supraveghere, umbrele protectoare ale paturilor, ecoul pașilor pe beton. Nu era o simplă observare metodică, ci un dans al supraviețuirii învățat în școala dură a străzii, unde fiecare informație putea face diferența între aroganță și pericol.

Ceilalți deținuți îl cântăreau cu priviri grele de experiență, evaluându-l cum doar cei închiși de ani buni știu s-o face. Sub curiozitatea și neîncrederea lor, se simțea o urmă de neliniște. Acest nou venit avea ceva diferit în felul cum se mișca, în calmul său studiat ce nu se potrivea cu profilul unui infractor obișnuit. Era ceva în prezența lui ce sugera că povestea lui era mai complexă decât părea la prima vedere.

– Iaca, altul care-i prost crescut! auzi Lupu în dreapta sa. Se pare că afară, oamenii nu-și mai învață copiii să salute.

– Joker, tu nu te-ai întrebat dacă exemplarul nu-i scăpat de la ZOO? se auzi dintr-un cotlon.

– Fane, zise Joker molfăind o coajă de pâine, dacă era de la ZOO ar fi lătrat la intrarea în celulă.

– Doamne, cât de răutăcioși sunteți! se auzi o voce mai feminină. Eu cred că e tipul care l-a enervat pe Vlad. Doamne, ce bărbat!

– Tu, Fufi! exclamă Joker. Parcă ai fi pe centură: primul venit, primul servit.

Panicat și trezit parcă la realitate, Lupu încercă să dreagă situația:

– Bună ziua! Ă... eu, sunt...

– Lupu Aurelian, condamnat pentru terorism informatic, spargerea de servere a unei agenții federale germane de securitate și furt de identitate. Da, da, am auzit și noi istoria asta, râse Joker. Aici, pereții au ochi și urechi! Eu sunt Joker, ăsta e Fane, iar aia,... ăla... Ce ești, fă? Numele real îl știe doar Dumnezeu, dar noi îi zicem Fufi.

– Nu e cazul să-ți faci probleme, noviciorul, adăugă Fane cu un zâmbet ironic. Dacă supraviețuiești primelor zile, s-ar putea să nu fie atât de rău.

– Și, ca să nu greșesc, vă întreb pe voi, veteranilor, ce trebuie să fac ca să supraviețuiesc? întrebă ironic Lupu.

– Tu nu știi? strigă Fufi. Tu, cel mai deștept din peșteră, nu știi că azi..., azi e ziua botezului tău?

– Botez? Azi? Cum? întrebă nedumerit Lupu.